

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. december 25.
(szerda, karácsony)**

Horváth Géza

SZABADÍTÓ

Lekció: Máté 1,18-25

Alapige: Máté 1,21

„... Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, dicsérünk téged örök tervedért, irgalmasságodért, mellyel elhatároztad, hogy egyszülött Fiadat küldöd ebbe a világba.

Áldunk, hogy nemcsak ígéret volt ez, hanem az idők teljességében valóban eljött Ő a sötétben és a halál árnyékában ülő embereknek, hozva a menny fényét és a tőled jövő szabadítást.

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy sokszor még az elhatározásokig sem jutunk. Ha meg eljutunk arra, hogy magunkba szállunk, nem merjük igazán reád bízni magunkat, életünket, jövőnket.

Szabadíts meg, kérünk, a régi kígyótól, hiszen ezért jöttél. Szabadíts meg önmagunk szeretetétől, és szabadíts fel arra minket, hogy téged szívből szeressünk, neked hűségesen szolgáljunk, téged örökké áldjunk.

Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében ünnepelhetjük ezt a szép napot. Tedd áldottá és áldássá a számunkra, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

A 18. század első felének egyik kitűnő, ha nem a legkitűnőbb magyar református prédikátora Jézus Krisztus testet öltéséről azt írta (olvasom szó szerint): „A Szentírásban letéetett a bűnös embernek idevességére tartozó és az eklézsiában prédikálendő tudományok között ez a prima veritas, a legelső igazság, a fundamentum fundamentorum oszlopa és erőssége, ez a Szentírásban letéetett minden idvességes tudománynak.”

Olyan szép ez a megfogalmazás, hogy a Szentírásban letétezt, a bűnös embernek idvességére tartozó és az eklézsiában prédikálandó tudományok között ez a legelső igazság. Tudniillik az: Isten megjelent testben és azon a karácsony éjszakáján testet öltött Istent kegyelmes szeretete a mi üdvösségünkre.

Figyeljünk tehát erre a karácsonyi igére, amit ma délelőtre, erre a karácsony ünnepére adott nekünk a mi Urunk. Az angyali híradásból olvastam fel egyetlen verset, úgy is mondhatnám: a lényegét. Hiszen mikor az angyal megjelenik Józsefnek, és elmondja: ne félj magadhoz venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van, — akkor azt mondja: nevezd majd nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.

Azóta is hirdettetik és prédikáltatik ez az evangélium. Az evangélium nemcsak egyszerően örömhír. Mi szeretünk mindent röviden, „velősen” elintézni. De voltak korok, amikor ezt a szót nem intézték el így: az evangélium örömhír, hanem azt mondták: az evangélium a mi szabadításunk felől való örömhír.

Sokféle örömhír van, hanem az Isten evangéliuma, az a mi szabadításunk felől való örömhír. Ebben az igéből ez csendül ki: a mi szabadításunk Jézus Krisztusban van, a mi megváltásunk, a mi örök életünk, a mi üdvösségünk. Hiszen ez a szó ugyanaz, akkor is, ha úgy használjuk: szabadítás, akkor is, ha úgy: üdvösség, akkor is, ha úgy mondja a Biblia: megtartó vagy megtartás. A célja mindnek ugyanaz: szabadítani, örök életet, üdvösséget adni.

„Nevezd annak nevét Jézusnak.” Az angyal kijelenti, hogy mi lesz a megszületendő gyermek neve, mert nem József ad neki nevet. Általában mi azt szoktuk, és úgy volt Izráelben is, hogy az apák eldöntötték a gyermek nevét. Nem úgy, hogy megnézték a naptárban, melyik a legkevésbé kimondható név, vagy a legkacifántosabb, amit fel kell írni a nagyapának is, hogy ha megkérdik, hogy hívják az unokáját, el tudja mondani, hanem valamilyen tulajdonság, vágy, ima volt a névadás mögött.

Abban a korban a névadás azt is jelentette, hogy aki nevet adott valakinek, fölötte van annak. Hatalma van felette, néven szólíthatja. Mi is azért adunk neveket, hogy meg legyen különböztetve egyik ember a másiktól. Sőt még az állatoknak is nevet adunk, mert aszerint szólítjuk, aszerint rendelkezünk vele.

József nem adhatott nevet Jézusnak, mert nem nagyobb nála, nincs fölötte, hanem Jézus van fölötte. Nem adhatott nevet, mert nem ő rendelkezik Jézussal, hanem Jézus mondja meg, mit akar vele. Ezért kijelenti a nevet, és tudjuk, adott neki Isten nevet. Mégpedig olyan nevet, amely minden név felett való. Azért, mert mindenkinek felett való volt az a küldetés is, ami Jézus Krisztusra bízott ezen a földön.

Ez az ige arról szól nekünk, hogy a testet öltés oka a bűn volt, célja pedig a szabadítás. Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. A testet öltés oka tehát a bűn volt. Ha nem lett volna bűneset, akkor nem kellett volna eljönnie Isten Fiának erre a földre, emberi testben szenvedni, rettenetes kínok között meghalni, keresztre szegezve, letenni az Ő életét. De a testet öltés, a megváltás csodája itt kezdődik. Oka tehát a bűn, célja a szabadítás.

Jó leszögezünk, hogy Jézus Krisztus szabadítóul jött el erre a világra. Sokan félreértették, hogy Ő miért jött.

Amikor Nikodémus azon az éjszakán azt mondja Jézusnak: Mester, tudjuk, hogy te az Istentől jöttél tanítóul. Remélem, megértette Nikodémus, hogy Jézus nem tanítóul jött, hanem azért, hogy ő újjászülethessen, hogy neki új élete legyen, hogy víztől és Lélektől szülessen, mert Jézus Krisztus nem tanítóul jött, bár tanított, nem kenyéradó gazdaként jött, bár megszánta a sokaságot. Jézus Krisztus nem orvosként jött, bár beteget is gyógyított, halottat is támasztott. Jézus Krisztus jövetelének az oka és célja ebben az igében van: hogy megszabadítsa népét annak bűneiből.

Jézus Krisztus nem azért jött, hogy nekünk valamit elrendezzen, a családjunkban valamit megtegyen, hanem azért jött, hogy szabadítson, megszabadítsa népét annak bűneiből.

Négy kérdéssel kell foglalkoznunk ennek az igének a kapcsán. A négy kérdés így hangzik: 1- ki szabadít? 2- kiket szabadít Jézus? 3- honnan szabadít az Úr Jézus Krisztus? a 4- mit jelent szabadítani? — mi az a szabadítás? Az első kettőről rövidebben fogok szólni, a másik kettőről pedig egy kicsit hosszabban.

Az első nagy kérdés: Ki szabadít? A Római levélben Pál apostol felteszi ezt a kérdést: „Kicsoda szabadít meg?” Nagy kérdése ez a Szentírásnak. „Kicsoda szabadít meg e halálnak testéből. És az ige azt mondja: Ő.

Amikor a számítógépen írunk valamit, amit kiemelünk, azt félkövér betűvel jelezzük. Vegyük úgy, hogy a szószéken ezt félkövérré teszem: Ő. Ez az egyetlen betű, hogy Ő, rögtön három üzenetet hordoz. Ez a három üzenet pedig az: Ő szabadít meg, ami azt jelenti, hogy Jézus nem alkalmaz alvállalkozót a szabadításban. Nem úgy van, hogy elvállalom, aztán majd kiadom valakinek, aki megcsinálja. Tehát nincs alvállalkozó. Nincs a megváltásban társa Jézusnak. Ez azt jelenti: csak Krisztus. Jó lenne odaírni az első pontban ma a karácsonyi örömeinkben: csak Jézus.

Másodszor azt jelenti: ha komolyan veszed: Ő, akkor felejtsd el azt, hogy magadon tudsz segíteni. Felejtsd el azt, hogy meg tudod oldani az életedet, hogy ki tudsz mászni majd a bűnből. Így mondta nekem egyszer valaki: csak elhatározás kérdése. — Ő, ha csak elhatározás kérdése lenne, akkor, jaj, de sokan elhatároznánk. Elhatároztuk volna, hogy holnaptól majd jók leszünk. Akkor elhatározta volna valaki: holnaptól majd leteszem a poharat. Akkor elhatároztam volna: holnaptól majd szeretni fogom a házastársamat. — És sorolhatnám vég nélkül. Ő, ha csak elhatározás kérdése lenne.

Magunkat azonban nem tudjuk megszabadítani. Az önmegváltás lenne. A Biblia nem beszél önmegváltásról, hanem azt mondja: Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.

A harmadik, amit nekünk az „Ő” jelent, az pedig az, hogy semmilyen más úton nem szerezhető meg az üdvösség. Ha más úton megszerezhető lenne, akkor Istennek, a mi Atyánknak lett volna a legegyszerűbb. Akkor neki nem kellett volna egyetlen Fiát kínra, halálra adnia. Akkor az Ő egyetlen Fiának nem kellett volna testet öltenie. Nem rendült volna meg az ég és föld, nagypénteken, ha lett volna valami egyszerűbb út is.

Megtörtént eset, amikor egy öreg bácsi kaszálgat az erdő szélén. Megkérdezi tőle egy turista: bátyám, hány kilométer ide a legközelebbi falu? Az öreg azt mondja: légvonalban öt kilométer, de én tudok egy rövidebb utat az erdőn keresztül. —

Értitek? A légvonalban lévő úttól nincs rövidebb út. Nem kell kacsintani, hogy tudok egy rövidebb utat. Hány vallás próbál kacsintani és azt mondani: légvonalban Jézus Krisztus az út, az igazság és élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis Őáltala. És akkor némelyek próbálnak kacsintani és azt mondani: mi tudunk egy rövidebb utat, egy könnyebb utat. Mi tudunk egy olyan utat, ahol nem kell olyan sok mindent tenni. — Jézus Krisztus pedig azt mondta: nincs más út, szükség néktek újonnan születnetek.

Jézus Krisztus megmondta nekünk: felejtjük el, hogy valaki szabadíthat, valahonnan máshonnan is jöhet szabadítás az életünkre.

Éppen ezért, mivel Jézus Krisztus a szabadító, ezért a Bibliában azt olvasuk: Ő mindig oda ment, ahol szabadítani kellett.

Emlékezzünk arra, hogy sokaknak milyen botránkoztató volt ez. Amikor Jézus Krisztus bemegy valahova, mondjuk a vámszedőnek a házába, és összesúgnak az akkori vallási vezetők, meg kegyes zsidók és azt mondják: ez a vámszedővel együtt eszik. Mi volt Jézusra az egyik legnagyobb vád? Az, hogy bűnösökkel együtt eszik, bűnösökhöz megy el. Hát nem ismeri ezt az embert? Nem ismeri ezt az asszonyt? Nem tudja, hogy cégéres bűnös? Ezzel beszél?

Jézus miért jött? Azért, hogy szabadítson. Ezért hova megy Jézus? A foglyokhoz. Azért jött, hogy nekik szabadulást hirdessen. Miért van ezen valaki megütközve? Ez olyan, mintha valaki megütközne azon, hogy az égő ház mellett ott a tűzoltó. Mintha valaki megütközne azon, hogy ha valaki az utcán rosszul lesz, ott elterül, megjelenne a mentő. Mit keres az itt? Ezen nem lehet csodálkozni. Ahol tűz van, ott van tűzoltó, ahol betegség van, ott van orvos, ahol bűn van, ott van Jézus. Mert Ő azért jött. Kifejezetten hozzájuk jött.

Miért jött Jézus (Lk 19,10)? Hogy megkeresse és megmentse, szabadítsa az övéit, és utána boldogan mondja, amikor csodálkoznak, amikor belekötnek, amikor kritizálják: ő is Ábrahám fia. Ő is a hit gyermeke, ő is az Úré, csak eddig nem tudta. Most már tudja, és most már követ és örvendezik bennem.

Jézus Krisztus ezért szabadító, tökéletes és egyetlen szabadító.

A másik kérdés ez: Kiket szabadít Jézus? A válasz az igében van: az Ő népét. Hogy megszabadítsa népét annak bűneiből. Ez alatt, hogy népét — az ige világosan behatárolja nekünk azokat, akikhez jön, akikért jön, és akiket megszabadít. Nem az egész világot szabadítja meg Jézus, hanem az Ő népét. És ki az Ő népe? Izrael az Ő népe? Azt mondja Isten igéje (most csak röviden tudom összefoglalni): Istennek népe azt jelenti: a hívők közössége minden ágazatból, népből, nyelvből és nemzetből. És hogy Ő valóban megszabadította őket, ennek a bizonyosága a Jelenések könyvében van, amikor János apostol beletekint a mennyei világba és látja, hogy ott vannak a megszabadítottak, az üdvözültek. Ott van az üdvözült sereg fehér ruhába öltözve, kezeikben pálmaágak.

Miért vannak ott? Nem azért, mert sokat imádkoztak. Nem azért, mert sokat adakoztak. Nem azért, mert sok jót tettek. Hanem azért, mert megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében. Ebben az is benne van: hogy azért, mert Jézus Krisztus Báránnyá lett, mert vére volt, amely elfolyt a Golgotán. Isten az övéit megszabadítja. Az Ő népét szabadítja meg minden ágazatból, nyelvből, népből, nemzetből.

Az ebben a csodálatos, hogy Isten már akkor úgy tekint az övéire: ez az én népem. Már akkor is az Isten népe, amikor még nincs megszabadítva. Ez a Bibliának csodálatos tanítása, hogy Isten már az övéinek tekint bennünket, amikor még nem is vagyunk megszabadítva. Amikor még nem is hallottuk meg, hogy Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Isten azt mondja: az enyém.

Lehet, hogy van valaki itt, aki még nincs megszabadítva, aki él a bűneiben. Ahogy egyik énekünk mondja: „A bűn sarában élve lenn...” — de lehet, hogy már az Úr. Mi még lehet, hogy kesergünk felette, lehet, hogy meg akarjuk menteni, meg akarjuk téríteni, vagy lehet, hogy mi lemondunk róla, Isten meg azt mondja: az én népem. Elküldöm érte a Szabadítót, elküldöm érte a Megmentőt. És meg fogja hallani életének egy pontján, hogy Jézus Krisztus: szabadító, üdvözítő.

A harmadik kérdés: honnan szabadít meg Jézus? Ez egy kicsit nehezebb lesz. Látszólag egyszerű a felelet, hiszen azt mondja az ige: a bűneiből. Már a kérdésben is van egy nagy üzenet a számunkra. Nem azt kérdeztem, és erre a bibliai szóra, hogy bűneiből, nem az a kérdés: mitől szabadít meg Jézus, hanem az: honnan szabadít meg Jézus?

Mi emberek inkább az elsőt tartanánk fontosnak: mitől szabadít meg Jézus? Hadd mondjam el: nekünk, embereknek, vannak ötleteink. És el is mondjuk, hogy Jézus Krisztusnak mitől kellene bennünket megszabadítania. Isten meg elmondja: miből kellene téged megszabadítani. Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Honnan szabadít meg Jézus? Ez itt a nagy kérdés, nem az, hogy mitől szabadít meg Jézus.

Ha lehetne, ilyeneket mondanánk: szabadítson meg bennünket indulatainktól, betegségtől, mert kényelmetlen ez a betegség, szabadítson meg bennünket rossz szomszédunktól, mert olyan kiállhatatlan. Szabadítson meg bennünket valamitől... A zsidók is ezt várták. Szabadítson meg bennünket a római uralomtól, a leigázástól, a gyarmatosítástól. Szabadítson meg bennünket, hogy önállóak lehessünk, állítsa vissza az országot Izráelnek. — Milyen nagyszerű lenne! Isten meg azt mondja: nem mitől akarlak szabadítani, hanem honnan akarlak kivenni?

Értsük meg: a Biblia nem csak arról szól, hogy milyenek vagyunk, hanem arról, hogy miért vagyunk olyanok, amilyenek.

Amikor valaki lázasan elmegy az orvoshoz, nem lázcsillapítót fog kapni először, hanem az orvos azt keresi, miért lázas? És ha becsületes, megvizsgálja. Elküldi laborba, mert tudni akarja: mitől lázas?

Nekünk a szabadítás azt jelenti: honnan szabadít meg? Annak bűneiből. Itt tisztázni kell, hogy a Biblia mit ért azon: bűn. Csak ismétlésképpen mondom el: a bűnesetben Isten legszentségesebb felségét sértette meg Ádám, és benne általa minden utóda. Felborult az isteni jogrend, minden a feje tetejére állt. Minden összekuszálódott, és olyan állapotba került az ember, aminek a következménye meg az volt, hogy egyik megöli a másikat, mint Káin Ábelt, elhagyja a másikat, megcsalja. Olyan a kapcsolata a gyermekeivel, amilyen. Csak egy olyan családban, mint József családja, mennyi bűn... Az apánál kivételezés. Józsefnél a tökéletlenség. Én nagy vagyok, nagy leszek, ti meg csak ott hódoltok előttem... — és ezzel még dicsekszik is. Dicsekedés, cifra ruha. „Annak bűneiből.” Minden összekuszálódott.

Istentől kaptam egy jó példát arra, hogy mit is jelent: annak bűneiből? Amikor ezt a prédikációt írtam a számítógép előtt ülve, már majdnem a végénél tartottam. Akkor a polcról leemeltem egy szótárt, hogy valamit megnézzek, és véletlenül rátettem a billentyűzetre. Az valamit megnyomott, és ennek az lett a következménye, hogy az egész írás a feje tetejére állt. De ez még semmi, de a gép elkezdett villogni, egyszer fekete, egyszer írás jelenik meg. Ilyenkor az embernek van három gondolata. Az első: vége az egésznek, a második: Uram, hátha úgy járok, mint Jeremiás idejében, amikor a király eltűzelte az írást, és lediktálod még egyszer szó szerint. A harmadik az: valaki segítsen. Le az irodába, ki ért legjobban a számítógéphez? Jöjjön fel. S akkor Laci feljött, tudta, mit kell megnyomni, és az egész helyreállt.

Akkor arra gondoltam: Uram, ennek az igének ez a példája, az illusztrációja. Olyan sok szépet írtál a lelkünkbe a teremtéskor, hogy legyen az értelmünk téged megismerő értelem, legyen az akarunk hozzád ragaszkodó akarat. Az ember jó legyen, ami azt jelenti a Bibliában: bűn nélküli, tökéletes és Istent dicsőíteni tudó ember. És akkor jött a Sátán. Az egész a feje tetejére állt.

Ennek az eredménye lett az, hogy néhány hónappal ezelőtt azt mondta nekem valaki: megbolondult ez az egész világ? Olyan hírek, dolgok, történések jöttek egymás után, hogy kapkodtuk a fejünket. Még a hívők esetében is. Persze, hogy megbolondult. Elvesztettük az istenképűségünket. Elvesztettük az Istent megismerni képes értelmünket. Elvesztettük a szent akaratunkat, ami azt jelentette, hogy egy vágyunk volt, hogy „értsem és kövessem te szent igazságodat...” Lettek nekünk más vágyaink is, tisztátalan vágyaink is. Igen, minden a feje tetejére állt.

Igen, és egyszer csak jön valaki kívülről, a mennyből, a Szabadító, aki azt mondja: én értek hozzá, helyre tudom állítani az istenképűséget. Helyre akarom állítani az istenképűséget, hogy az Istent megismerd, mert ez az örök élet, hogy megismerjük Őt. Helyre tudom állítani az akaratodat, hogy azt akard, amit az Úr akar. Helyre tudom állítani azt, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet. Ahogy Pál apostol mondja: a Krisztus szerelme szorongat minket. Jön valaki, aki ebből az állapotból szabadít, és magához emel.

Kinek van szüksége szabadításra? A Biblia azt mondja: mindenkinek. „Mindnyájan vétkeztek, és híjával vannak az Isten dicsőségének.” Dávid király elmondja: mi mindannyian bűnben fogantattunk, bűnben születünk, mert Ádám volt az első ember, akit Isten teremtett, a szövetség feje, és benne és általa bukott minden utóda, amikor kegyetlenül betessékelték az ördögöt. Nem bebújt az ördög, hanem betessékelték. Kinyitották az ajtót neki, és ennek az lett a következménye, hogy a Paradicsom kapuja bezáródott az ember után.

Ezért tehát az ember elvesztette szentségét, igazságát, értelmét, akaratát. Elvesztette értékítéletét is. A jót rossznak, a rosszat jónak mondja. Miért? Mert elvesztette értékítéletét. És jön Jézus, és azt mondja: helyreállítalak.

Van egy szép lelki ének: „Óh Uram, állíts helyre minket. Hozz szabadulást már. Ránk ragyog orcád áldott fénye, néped, ím áldást vár.” Az Ószövetségben úgy mondta ezt valaki: „Szabadításodra várok, Uram!” És jó lenne, ha most karácsonykor te is ezt mondanád: Szabadításodra várok, Úr Jézus Krisztus! Szabadíts meg az ördögtől. Szabadíts meg a bűn erejétől. Szabadíts, mert te vagy a Szabadító.

Végül, hadd szóljak arról: mit jelent szabadítani? Főképpen a Római levél alapján és a Pál levelei alapján mondom: sokkal többről szól a Biblia, mint amit gondolunk. Nem arról, hogy majd egy-két rossz tulajdonságunkat Jézus elveszi. A Biblia szerint a szabadítás azt jelenti, hogy az ember a bűn miatt el ne kárhozzon, hanem üdvözüljön. A szabadítás tehát az, hogy a bűnben levő ember a bűn miatt el ne kárhozzon, hanem üdvözüljön. Ezért fordítja a Biblia több helyen: Jézus szabadító, illetve üdvözítő, megtartó. Ezt hirdették az angyalok: született néktek ma az üdvözítő, a megtartó, a szabadító. Mert erre volt szüksége az embernek.

Jézus Krisztus tehát hogyan szabadít bennünket? Úgy, hogy elveszi a bűn erejét, magára veszi a bűn büntetését, és megcselekszi a szabadított emberben, hogy a bűn ne uralkodjék benne. Ez a szabadítás. A bűn erejétől ment meg, a bűn büntetésétől, és megment engem a bűn uralmától.

Nem az, hogy nem lesz bennem bűn, hanem a bűn uralmától szabadít meg, mert más uralom alatt leszek. Jézus uralkodik bennem. Megszabadít ettől Jézus, és nem kell számot adnom az ítélőszék előtt a bűneimről.

A szabadítás az, hogy nem kell számot adni, mindegy, milyen voltál, mit tetél, mindegy milyen mélyre süllyedtél, nem kell számot adni, mert a Római levél szerint: semmi kárhóztató ítélet nincs azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak. Miért? Mert Ő megszabadította őket, és szabadokká lettek, mégpedig úgy, hogy kihozott valahonnan, és bevitt valahova.

Nemcsak azt kell itt nézni, hogy Jézus engem a pokolból kiszabadított, hanem azt is, hogy bevitt a mennybe.

Amikor a tékozló fiú hazajön, és azt mondja az atya: vegyétek le róla a koszos ruhát, akkor neki nem meztelenül kell ott állni, mert az atya azt mondja: adjátok rá a legszebb ruhát. Mert valamit levesz, valamit ránk ad. Jézus Krisztus szabadítása a Biblia szerint mindig két dologra vonatkozik. Nemcsak, hogy megszabadít az ördögtől, hanem részeltet az Ő javaiban. Többek között innen derül ki, hogy engem megszabadított, mert részeltetett engem az Ő ajándékaiban, az Ő javaiban.

Ha sok időnk lenne, lehetne arról beszélni, mit ezek a javak: Az Ő igéje utáni vágyakozás, a gyülekezet közössége utáni vágyakozás, az imádságos lelkiület, a szolgáló élet — ilyenek az Ő ajándékai. Csodálatos dolog a szabadítás. Nemcsak kihoz valahonnan, hanem bevisz valahova. Úgy szabadít Jézus bennünket, hogy átvisz a halálból az életre, a sötétségből a világosságra. Újjászüli, megeleveníti, hitet szerez a szívben, megigazít, megbékéltet Istennel, fiává tesz, megszentel, és bizonyossá tesz az örök élet felől. És akit a Fiú megszabadít, az valóban szabad.

Befejezésül csak annyit: mire indít engem Jézus szabadítása? Arra, amit a Lukács 1-ben olvasunk Mária hálaénekében: szolgáljunk Őneki és örvendezzünk benne. Éjünk örvendező, hálaadó életet, mert „az Írás széjjeltépve szabad vagyok, szabad. Tudom, hogy megvevél te, és megváltál, im magad.” A hívó embernek ezért kedves a Golgota, mert eljött Jézus Krisztus, hogy szabadítson a bűneimből. Isten gyermekévé tegyen, és akivel ezt megcselekszi, az tudja énekelni a 401,2 dicséretet:

A bűntől és haláltól
Meváltál engemet...
Ó Jézus, véred árán
Megszerzed üdvömet.
Nem rettent már halálom,
Sem semmi félelem;
Nyugalmamat tebenned,
Meváltóm, meglelem.

Imádkozzunk!

Áldunk, Úr Jézus Krisztus, hogy szabadítóul jöttél erre a világra. Köszönjük, hogy úgy szerette a mi Atyánk ezt a világot, hogy téged adott, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Aki hiszi azt, hogy Ő valóban szabadító, van ereje és van hatalma arra, hogy bennünket kivegyen az ördög hatalmából, aki összekuszált mindent az életünkben, mindent felborított, és ennek olyan sok keservét láttuk, olyan sok rossz emlékét őrizzuk. Köszönjük, hogy te nem őröd ennek emlékét, hanem a tenger mélyére vetted minden bűnünket.

Ha van itt valaki, Urunk, akit még nem szabadítottál meg, jöjj, mint Szabadító. Bennünket, akiket megszabadítottál már, és tudjuk, hogy a bűntől és halálból megváltottál, kérünk, hogy annak a szent félelmében hadd éljünk, hogy a szabadításod örömét újból és újból add nekünk, vagy add vissza nekünk. Mert elbukunk mi is, Urunk.

Köszönjük, hogy az Élet Könyvből már ki nem töröltetik a nevünk, és le nem taszítatunk a mennyből, ahova polgárjogunk van, mert véred által megmostál bennünket, és népeddé tettél.

Kérünk, áldj meg bennünket, hogy így lássuk a karácsonyt, mint a szenvedéstörténetnek az első lépcsőjét, amely azért kellett, hogy mi megszabaduljunk.

Köszönjük, hogy eljöttél a földre, hogy értünk jöttél, és köszönjük, hogy hit által bennünk lakozol.

Hirdettesd az evangéliumot szerte az egész világon, Urunk. Áldd meg népünket, hazánkat, nemzetünket. Áldd meg tőlünk sok-sok kilométerre lakó hitestvéreinket, akik a maguk gyülekezetében szintén dicsérnek és magasztalnak téged, Úr Jézus Krisztus.

Áldd meg betegeinket, a gyászolókat, fiatalokat, gyermekeket és időseket egyaránt szereteteinkkel együtt hordozd hűségese karjaidban, Urunk.

Ámen.